

SEViMLi DOStLAR ÖTELi

Bütün Hayvanlar Davetlidir!

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2014
Yeni Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2025

SEVİMLİ DOSTLAR OTELİ - 1 **Bütün Hayvanlar Davetlidir!**

Kate Finch

Özgün Adı: PET HOTEL - 1
Calling All Pets!

ISBN: 978-975-999-746-5

© Metin: Working Partners Limited, 2013
© Kapak ve illüstrasyonlar: Scholastic Inc., 2013
© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Çeviren ve yayına hazırlayan: Nurten Hatırnaz
Düzeltili: Aslı Onat
Resimleyen: John Steven Gurney
Kapak ve sayfa tasarımı: Ayşe Çalışkan

Baskı ve cilt: **Deniz Matbaacılık**
Matbaa Sertifika No: 77699

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4
Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41/Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina. com. tr

SEViMLi DOStLAR ÖTELi

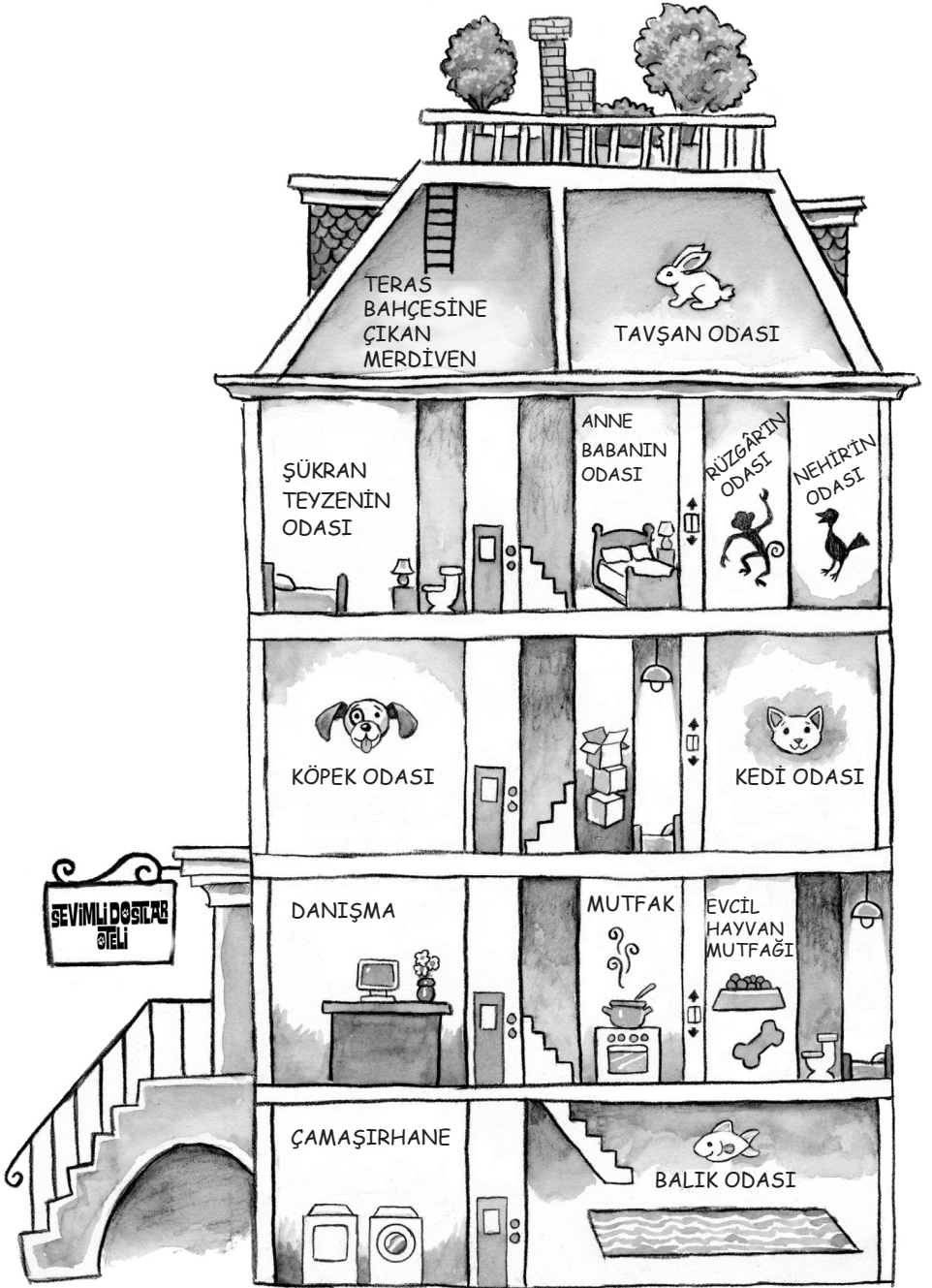
Bütün Hayvanlar Davetlidir!

Kate Finch

Resimleyen: John Steven Gurney

İngilizceden çeviren: Nurten Hatırnaz

1. BÖLÜM

ÇARDAK MEYDANI'NA HOŞ GELDİNİZ!

Sekiz yaşındaki ikiz kardeşler Rüzgâr ile Nehir, tabelayı okuyunca sevinçten havalara uçtular. Sokak, rengârenk tezgâhlarla ve gülümseyen, mutlu insanlarla dolup taşıyordu.

Rüzgâr, ağır sırt çantasını çekerek “Gerçekten burada yaşayacağımıza inanamıyorum!” dedi.

Nehir de havayı koklayıp “Ne güzel!” diye mırıldandı. “Çikolatalar, çiçekler, baharatlar...”

Babaları, tren istasyonunun son basamağın-
dan devasa bir valizi çekip indirdikten sonra
soluklanmak için durdu. “Burası çok özel bir
yer,” dedi gülümseyerek. “Her gün pazar ku-
rur. Çardak Meydanı’nda herkes kendini
evinde hisseder.”

“Büyük büyük Şükran teyzenin oteline de
bayılacaksınız!” diye ekledi anneleri.

Rüzgâr, Nehir’in kulağına “Umarım büyük
büyük Şükran teyzeyi de severiz,” diye fısılda-
dı. “Çok yaşlı olsa gerek.”

Nehir, başını salladı. Annesiyle babası oteli işletecek, böylece büyük büyük teyzeleri, huzur evine yerleşmek zorunda kalmayacaktı.

Anneleri, omzunun üstünden “Beni takip edin!” diye seslendi. Gökkuşağını andıran tentelerin arasında yola koyuldular. Sebze-meyve, peynir ve süt, hatta kek tezgâhları bile vardı! İkiz kardeşler, meraktan fal taşı gibi açılmış gözlerle etraflarına bakıyorlardı. Çardak Meydanı, geldikleri yerden o kadar farklıydı ki!

Anneleri yuvarlak bir çardağın önünde durup çelik varillerde neşeli şarkılar çalan grubu dinledi.

“İşte bu, meydana adını veren çardak,” dedi.

Nehir ile Rüzgâr, “Harika!” diye bağıştılar.

Anneleri az ötedeki girişi işaret edip, “İşçilerin onarmaya çalıştığı kemerli girişi görü-

yor musunuz?” diye sordu. “Ağaçlarla çevrili, havuzlu bir parkın girişi orası.”

“Orada hayvan var mıdır acaba?” diye sordu Rüzgâr umutla. “Henüz hiç hayvan görmedim...”

Ama annelerinin cevap vermesine fırsat kalmadan sarı bir tüy yumağı, tezgâhın altından son sürat fırlayıverdi. Doğrudan üzerlerine geliyordu! Nehir, şaşkınlıktan çantasını düşürdü.

Bu, *golden retriever* cinsi bir yavru köpekti. Yumuşacık, sarkık kulakları; ıslak bir burnu

ve sallanıp duran bir kuyruğu vardı. Ağzında kemik şeklinde bir kurabiye tutuyordu ama bu sadece bir saniye sürdü. Yavru köpek, kurabiye-yi bir lokmada yutup yalandı ve kocaman, kapkara gözleriyle Rüzgâr ve Nehir’e baktı.

O sırada “Pako!” dedi kalın bir ses.

İkizler, başlarını kaldırıp baktılar. Ses, kıvrıcık gür saçlı, uzun boylu bir adama aitti. Önünde *Doğayı Koruyalım* yazan beyaz ve yeşil bir tişört giyiyordu.

“Özür dilerim...” diyen adam, Nehir’e çanta-

sını verip Pako'nun tasmaşını yakaladı. “Yine Park Caddesi'ndeki Kurabiye Dünyası'na koşuyordu! Hayvanlar için nefis kurabiyeler yapıyorlar. Benim minik köpeğim çok yaramaz,” diye ekledi sıcak bir gülümsemeyle.

Nehir, yavru köpeğin tüylü çenesini kaşıyarak “Pako çok tatlıymış,” dedi. “Köpekleri çok severim.”

Rüzgâr da yavrunun sırtını okşayıp “Keşke bir kedimiz olsaydı,” dedi iç geçirerek. Pako,

kulaklarını dikip kuyruğunu salladı. “Ya da köpeğimiz,” diye ekledi Rüzgâr gülerek.

Adam, onların valizlerine bakıp, “Buraya mı taşıınıyorsunuz?” diye sordu.

“Evet, Pırlanta Otel’e,” dedi anneleri.

“Hoş geldiniz komşular!” dedi adam. “Ben de Karadeniz Mutfağı’nın sahibiyim. Adım Hasan. Acıkınca buyurun gelin!”

Geleceklerine söz verip vedalaştılar. Çardak Meydanı’nda yürürlerken Rüzgâr, yeni evleri hakkında hayallere daldı.

“Pırlanta Otel,” dedi kendi kendine. “Film yıldızlarının kaldığı bir yerin adına benziyor.”

Gözleri parlayan Nehir, kardeşine “Belki de saray gibi bir yerdir,” diye fısıldadı.

Anneleri uzun, kahverengi bir binanın önünde durdu. Bina bir zamanlar kahverengiydi belki ama artık sıvası kararmış, pul pul dökülmeye başlamıştı. Yamuk yumuk kapının

zerindeki ahşap tabelada PIRLANTA OTEL yazıyordu.

İkizlerin ağızları, bir karış açık kaldı.

“Otel, adını Şükran teyzenin soyadından alıyor,” diye açıkladı anneleri. Birden yanı başlarındaki kemerli girişte çalışan işçilerden biri, büyük bir matkabı çalıştırdı. Bu nedenle anneleri, sesini yükseltmek zorunda kaldı. Matkapla delinen yer sarsıldı ve Pırlanta Otel’in sıvaları, ikizlerin başından aşağı döküldü.

Ardından otelin tabelası *gm!* diye önlerine düşüverdi!

Nehir ile Rüzgâr, birbirlerine baktılar. Kim bilir Pırlanta Otel’in içi ne haldeydi?

Babaları, dokununca dağılacakmış gibi görünen ahşap kapıyı hafifçe tıklattı.

Nehir, “Belki de kilitli değıldir,” deyip kapının tokmağıını çevirdi. Kapı, gıcırdayarak yavaş yavaş açıldı.

İkizler, biraz karanlık bir salona girdiler. İçerisi kutularla, ceketlerle, ayakkabılarla ve şemsiyelerle doluydu. Her şey, kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Çantalarını eski püskü halının üzerine bırakınca yerden bir toz bulutu yükseldi.

Anneleri, içeriye şöyle bir göz atıp eliyle ağzını kapattı.

Babaları elektrik düğmelerinden birine basıp öksüre öksüre “Çalışmıyor,” dedi.